

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο Μ. Ναπολέων και δ Πάπας Πτος δ Ζος κατά την περίφημη συνάντησή τους στό Φοντενεμπλώ. (Πίνακας του Λωράν)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΘΑΝΟΥ ΔΟΓΑΝΗ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

Ημουν πολὺ μικρὸς τὴν ἐποχὴ ποὺ δ μπάσιμα - Νικόλας δ ἀγαθῆς δημηδῶν κάτου ἀπὸ τὸ γερο-τάτανο, ποὺ ἴστικων τὴν πειθοῦλα τοῦ χωριοῦ, αὐτὴ τὴν δρομερή ίστορία. Οστόσο θυμῆσε πάν τούτη τὴν ὥρα τὴν αιμορρόχοι δηγῆση τού, δπως καὶ τὸν τὸ σεβάσμιον ἄγονοντο, πολὺ ξεπεάσε τότε, καθὼς ἐλεγαν, ταπάτο. Θυμᾶμε τὸ μανδρού μαντηλάκι μὲ τάστρα τ' ἀστρούλακας προφορὰ δημένο στὸ μπρούτζινο τὸ κούτελο, τὰ φρύδια τὰ δασικού τοῦ χαμιλλωναν κι' ἀποκέπταζαν τὰ μάτια, τὸ φλαφοκαπνιστὸν τοῦ, καραρωτὸν μουστάκι, τὴν μακρούλη τοικουίκα, τὰ ἔωστρα τεήθεια τοῦ τὰ πυκνοδοσωμένα, ποὺ μέσα τους χτύπασ μιᾶς μαστη κι' ἀλλύγιστη καρδιά, κι' ἀκόμα θυμᾶμαι τ' ἀστροχεντητοῦ τὸ οσλάχι μὲ τὶς ἀσημοκυρούπονθες καὶ τὰ χατζάρια.

Θά ήμουν τσαΐς δέκα χρονών, ἀρχίσης τὴ δηγῆση τού δ ἀγωνίης, δταν κατάπεσε βρυνάρρωστος ὁ δόλιος ὁ πατέρας μου. Σαράντα μέρος ἑλικών στὴ θέρμη κι' ἀπολέμαζας κατασμένος κάτου ἀπὸ τὸν θέρνο. Σαράντα μέρες γονιλιασαν στὴ ράχη τὰ στιλά μας κι' ἀντιβγύασαν δόλγυφα φράγγα στην πτηλέα. Κι' ἀπάντω στὶς σαράντα, ἵνα πικρὸν θυμάμαι ποὺ μ' ἐφώναξε στὸ πλάι του καὶ τοῦ εἶπε: Αἴ Νικόλα ! μὲ βρίσκεις, γνεῖ μου, η αγανή, η δὲ μὲ βρίσκεις. Κι' ἀλλο δὲ μὲ πικρανή, ποὺ ποι πεθαίνων δίχως ἀκόμα νά μπορέσω νά την ἐνδήκηση ἀπὸ τὸν Τουρκάρσατο τὸ Χαροπῆμαγα, ποὺ έσφαξε τὴ μανούλα σου. Εἴδη καὶ κατάρο σ' ἀπήνο, παιδι μου, νά εκείνης στὴ ληπτούσα τὴν δέρμη την μαγαριμένον ἀπὸ παιδι δες ἔγγονον. Ξέρω νά μὴ φυτρώσῃ στὰ τσιφλίκα του οὐδείς περάστης. Και σάν ἀποτελείωσης τὴν παραγγελία μου νέρθης νά γύνος ἀπάνου ἀπὸ τὸν τάφο μου ἀν μού τὸ εἰτής. Θ' ἀναγαλλιάσουν τὰ κούφια κόκκαλα μου».

Δὲν τόνε βρήκε η κονταυγή. Τρεις ντουφεκιές ψήλα στὴ ράχη δύσκαν τὸ μανδρού μαντηλό γύρα στὰ κακετανάτα. Πάρα... μὰ τὰ τελευταῖα του τὰ λόγια χαράχτηκαν στὴν καρδιά μου βαθειά-βαθειά σά με πυροκαμένο ολερο....

Ο μόδες δ κάμπος καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ χωριά, ποὺ

θωρείτε στὰ ριζοβούνια ἀντίκρυ, ήταν τσιφλίκι τοῦ τουρκάρρων Χαροπῆμαγα. Δὲν ἔξοι πούδ κατάρα τὸν δρομερὸς τὸ γιόρτο κατά τὴ μέρη τούτου. Τὸ χωμό πού κατοικᾶται τώρα δὲν ὅπαρχε τὸν καιρὸ τῆς σκλαβίας. Κυνηγμένοι οἱ παπούδες μας ἀπὸ τὸν Τούρκο, πήραν τὸ βουνά κ' ἐκεὶ έχτισαν τὸ χωμό μὲ τὰ σπιτοκαλιβάκια, ἰδιες ἀποφαλές, ποὺ ἀνεβαίνουν σήμερα κάθε χρόνο για νά περάσουμε τὸ καλοκαιρι μας. Ἐκεὶ ζούσαμε μισοάγιοι λογγίτες συντροφιά μὲ τὰ ζούδια τού δρυμοῦ.

Στὴ θέση ποὺ τὴ λέμε «Κακή Σούδα» σ' ἔκεινο τὸ κακοτράχαλο φαρδάγγη, ποὺ χρείζεται τὸ δύο βουνά π' ἀνάμεσα περνάει, πηδοβολῶντας σὰ λιοντάρι ἀγριεμένο τὶς πέτρες, τὸ μεγάλο κοτάμι, ἔστησε δάρδητης τὸ γενῦ, ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα μὲ τὸν νομά του. Οταν ἀνοιγαν τὸ θέμελιο του κάποιος τουρκεμένος Χριστιανὸς προδότης είπε στὸν ἄντρα πώς για νά στριψω τὸ γενῦ ήταν ἀνάγκη νά ποτίσουν τὰ θέμελια μὲ σίλια Χριστιανὸν. Στὴν ώρα ἀπάνου σάνης ψηλά στὴ ράχη καὶ ἡ κακορογίκη ἡ μάνα μου. Πήγαν για τὸ κλεφτοχώρῳ στὸ βουνό καὶ βίστας κ' δέμενα, βιζαντιώτικο ἀκόμα, στὴν δγκαλιά της.

Σάν την είδε τὸ ἀπιστο σκυλί «Νά τὸ σφαγάρι ποὺ μάς στέλνει δ Γιαραμπής γιά νά στεριώσῃ τὸ γενῦ. Ινταλλάκ !», είπε. Διὺς ἀραπάδες δούλοι του ἐτρεχαν καὶ τὴν ἐσούδαν, σκούζοντας καὶ θρηνῶντας, στὴν κατηφορά καὶ μαλλομαδημένη τὴν ἐτρέβησαν μπροστά του. Σάν δρενι τὴν ἐσφαξε καὶ βρύση τ' ἀγνασένη της τὸ αἷμα κύθηρα στὸ θέμελιο γιά νά στεριώσῃ τάχα τὸ γενῦ. Υπέρο, οι δούλοι φορτώθηκαν τὸ μηνύχιο κουφάρι, ματοκοτισμένο, σπώρητον, καὶ πήγαν καὶ τὸ γκέμισαν σὲ κάποιο γκρέμη ἐκεὶ κοντά. Τρεις μέρες ψηλά ἀπὸ τὴν κορφή κάποιο γιανθοσο, εβλεπαν σύγνευτο τὰ ζώνια νά ἀνεμοστοβιλίζουνται, κρύζοντας δπάνου ἀπὸ τὸ φράγγι καὶ νά σαίτευσον βαθειά στρεμμένο τὸ γκρέμη. Εμένα μὲ προάδωντας σὲ κάποιο οραγιά (δὲ μ' ἐσφαξε γιὰ Χριστιανό, γιατὶ ήμουν ἀμάρτυρις ἀκόμα) καὶ μὲ πῆγη στὸν ἔρμο τὸν πατέρο μου.

Οσο μεγάλανα, τόσο τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα μου κι' ὁ ἀδικοσκοτωμὸς τῆς μάνας ποὺ δὲ γνώρισα, μού φούντωνταν τὸ μυαλό,

μάνγανθν τὸ ἀίμα καὶ τόκων νὰ βουτῇ στὰ μελίγγια μου καὶ μούναγαν τὴν καρδιὰ. Σκέδια καὶ σκέδια σονγεύομενον, γιὰ τὸ χιλικώμωδο, δύο ποὺ καταστάλαιξε σὲ ἑνα, ὡς ἔκεινο ποὺ πέτυχε κιόλας. "Ήταν τὸ τελευταῖο καλοκαρινή προσοῦ που σημάνωσε ὅ δε σπότη; Ήταν μαρτιάνοι στὸ μοναστήρι καὶ νὰ φωνάζωσε ἡ ἐπανάσταση. Θά ήκουσαν τότε ίσαμε δικέλεις δικαστάρι χρονῶν παλληκάρι στὸ δάσκοει τοῦ κατενάν Μούργων. Μιὰ χρεανῆι καραπέτησα τὰ κλεψύτικα λιμέναρια, δύοχος νὰ εἴπει τιποτα σα κανέναν, τυφλής ζητάνως καὶ κατηφόρισα γιὰ τὸ ταφρίλια τοῦ Χαμπτήματα. Έκανα τὸν κουτοῦ καὶ ζητάνωσα ἀπὸ ομαδές καὶ Τούρκους, ποὺ δουλεύωνταν ταχτικοὶ στὰ ξηματα τοῦ ἄρατη καὶ ὅλο στρηφογένεια καὶ παραμόνων γιδῶν στὸν πύργο του. Πρόσθια ποὺ ταχτικά κάθε μεσθι μέρι ὡς ἄγας καθαίλικες τὴν μούλα του καὶ τρέβας μονάχος κατά τὸ γενέρον. "Εμένεις λίγη ώρα ἔκει καὶ ξανγύριζε. Τι γύρευς, τι ἔκανες, δέν έχεις. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἔσουσον δὲς ἔκεινο τὸ μέρος τὸ ἀίμα τ' ἀδικοχυμένο, μπορεῖ καὶ ή ἴδια ἡ κόλαση, ποὺ τὸν ἔγενηντος νὰ τὸν ἔσπορεν στὰ ζέρια μου γιὰ νὰ τῆς τὸ ζηναστέλω. Δέν έχεις. "Ενα μεσημέρι μόνην ἔκει καὶ τὸν τρόμεινα. Κάθησα ποὺ ἀπάνω ἀπὸ τὸ γεφύρι στὸν Ισιοῦ τοῦ πλατάνου, σημὰ στὴν κορυταλλοπηγή, ποὺ περνάει δὲ δόδυος. Σὲ λίγο ἀκούσα τὸν Τουρκάραπα ποὺ κοντούγγωνε, σιγανοτραγουδώντας ἵνα βαρὺ ἀράπικο σκοτοῦ. Σὰν ἔπρεπε στὴ βρύση πέτρεψε, δέεσε τὸ μούλαρι του ἀπὸ μιὰ σίτια που ἔπεισε στὸ νεφρόφωμά, καθότε σημὰ στὴν πηγὴ καὶ τότε μονάχος, γυρίζοντας μὲ εἰδὲ ποὺ κάθε ζωρώσεις στὴν ἄκρη προύμενα, τάχις γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσῃ. Μὲ ωτήστε τὸ γύρευον ἔκει καὶ τοι ἀπάντησα ποὺ ήκουν ἵνα σακάπιο Λητανάκι, ποὺ πήγανα κατὰ τὸ χωράφι τοῦ πολυκρηνεμένου τοῦ Χαμπτήματα νὰ ζητανέμει. Τοιδειές καὶ τὸ πόδι μου, ποὺ τὸ κράτηγα ψευτικά καυροπισμένο. Μὲ πίστευε. Σένοιστας γονάτισε καὶ ἔκανε να σκύψῃ στὴν πηγὴ νὰ δροσιστεῖ, μ' ἀναστρόθηκε πάλι στὰ γόνατά του, σα νὰ τὸν ἐμπόδιζε κατὰ στή μέση. Τέργανε καὶ τὸ ἀπίθωστο ποὺ πέρα, ποὺ βάνον σὲ μιὰ πλεκά. "Ήταν τὸ στυλέστο δούτη ποὺ βλέπεται :->

Στὸ σημεῖον αὐτὸν τῆς ἴστορίας του ὁ γεωργι-
ῶντας της τράπεζής ἀπό τοῦ σελάχου του μάς ἀστρα-
φτεροὶ μακρούληι λεπίδα μ' ἀστομένια λαβῇ. 'Α-
νατοιχιάσαμε ωρώδωντας τὸ κρύο ἀτσάλι, ποὺ
στὸν ἄργηκε ἀφήκε ἔνα σιγανὸν ντινείσιμα

— Είχε ένω στη μέση μου στυλέτο, ξακολούθησε μά ήθελα να τὸν ξεκάνω μ' χέντεν τὸν ίδιο, πού έπεισα τὴ μάρα μου. Σά λεπτόνες πέρα από τὸ έμπολο τούτο τὴ μέση του ὁ ἀγέρενος πήγη και δροσίζουν. Ένα μολύβδενο βραζίδιο χτύπησε μέσα στα στήθεα μου. Βρούση ολόγυρα πλευρές, γοργες ματιές, Κανείς! Υψηλή! «Αφονί θράμα μεμφειρού. Ακόμα κοιτά τα τετράγωνα είχαν σωπάσει στα κλωνάρια. Ε-κανείς φάρος ήταν άντικες με κάτι θάνατο στον κοιτάσθηκε πάνω μους με γέρο που σουφρώνει στηρη τὰ φρίδια, έκεινος μανάγια θά μ' έβλεπε. Νά μι, δή κατέπι τον θά μ' γονά μέλισσα.

—Νὰ τι' ὁ κατῆς που θὰ με κρίνῃ, εἴπα μὲν τὸ μυαλό μου χοροῖδευτικά.
Πατέ, λαύτσαος καὶ τιὲ σβέλτος μι' ἀπὲ ἀ-

Πιό λευτερος και πιο σθεντος οπ' αρχης το στιλέτο και καθαβαλικεψα στο σθεντο κι υπάρχει το στιλέτο και καθαβαλικεψα στο σθεντο μισηστον δητρο μουνα. Τον πινακάσα κάτου ιοι μ' απαλένια κανιν τού σημειώς της πλευρές. Μά δεν τα θυμασια ήλα και ναν. Μία συστενοχούσινη σκέπτη είχε πάει μπροστο μου κι ο δρόμος μη μοι ξεφύγη μηδ τιστώνα και τριδιπλή δυναμη. Θυμάμαι σα σέ νοιερ πλαυτο τους, γνωσύνεςς τα λακκάτια για νά μηκά στιλέτο. „Ολα τούτα έγιναν με τη γλυκόραδα στο φρεσού οέκασμα άφικε ο μαγαρούσμενος, και πέρα. Πινέγηκε στο φαράγγι μέσα και στὸν ἄγονο έξτηνος με μια δύναμη, ανασταλόνθη στα γνότα του και ταγύη. Έτοις γνωστος και μέ το μαχαιρί τη λαζή στο λαμπού, άπλωσε τά χέρια, γυανούσιον μα ἀποκαιωμένος ἀπό το άλιμα ποιη προδοτος της ξ' επωράστη τ' ἀνάσκελα. Μέ λύστα έχωνε τά σπι και τό κοχμι τον τινάζοντας ὥς ἀπάντανος και οίχτης και τό δρασκελια ξανά>, φωσα κάτου τα μπράστα μετά γνότα, ξυστυψη κοντά στο δικύο του και τό επιτα: «Ειμαι νανάς ποι έσφραξες για να στερώσεις τό γεφύρι

— Ἀλλάσσασιν! φύχος.
Ἐνας-δυο σπασμοί ἀκόμα καὶ τελείωσε. Τὰ
ηγανταν γυάλινα κατά τὸν οὐρανὸν καὶ ὑπάλευτα
τευτηγανταν μετ' αὐτούς. Πήρος τὸν ἄνηφορο
ἔφεστο στὴ πάχη ψυλλὰ εἰδὼ πάος βάστασε
καὶ βουτηγανταν ὁς τῇ λαβῇ στὸ αἷμα, τὸ στῦ
πότε τὸ τραβήξα ἀπὸ τὸ λαιμὸν του καὶ τὸ πηδαίν
ἡμούν αἱρόμασθο στὴ δουλειά... Παιδί, βλέπ
ἡ ἀλλή ν ἀνοίξει καὶ σηκώσει τὸ μπάρικον δὲ
στήριγμα, φοτιά στη φωτιά, λεπίδιν στὸ λεπίδι, ἔκλιτη
Χαρπιμπαγα, παιδίκι ω' ἐγγύνα καὶ δούλους
καὶ παραδούλους. Μονάχα τὰ θηλυκά φά
ροι καί. Κι' ἔνα δεινόν αἱρέψα στὰ
μαζὶ τὰ λημέρια στὰ βονά καὶ κῆγα
καὶ νονάταν στὸν πικούασμον που πιέσα

τὸν τάρο καὶ τὸν εἰπα: «Ο Θεός μᾶς ἀναταύρη τὴν ψυχὴν του.» Εδόθη δὲ Μπάρμπα-Πικολάς σαν γνωνιστής τελείωσης τη διήγησή του. Ανύμενος ἀπὸ τῆς μακρούλες τρίχες τῶν χαμηλώμενών φοιδίων του ειδα τὰ μάτια του ποὺ κυριόρρουπαιζαν για λίγες στιγμές ζγγυά, ματωμένα...

Μεγάλωσε. "Εφυγα ἀπὸ τὸ χωριό, πλανήθηκα στὸν κόσμο τὸ πλατεῖο καὶ θύεται ἀπὸ καιρούς ἐσανγίρυσα. "Ο Μπάρμπα-Νικόλας, χρόνια πολὺ εἰχε πεθεῖν, ή κατέβηκε στὴν κόλαση γὰρ νὰ κυνηγήσῃ κ' ἔκει τὸ Χαμητήμαγκα καὶ ή γενιά του. Σύμφωνα μὲ τὴν τελευταῖα του ὅθη λέγεται ἀλάκι καὶ τὸ δένθαψαν κοντά στὸ Θέμελιο του γεφυριοῦ ποὺ τὸ εἰλεγκ ποτίσει τὸ αἷμα τῆς μάνης του. Οι χωριαίοι εἶλαν πώς βρυκαλάκιας καὶ ἔκεινος κι' ὅ φάρατον, κι' ἀράπταντον τὸ μεσάνυχτο μὲ τὸ τεγνάριο σ' ἄγριο παλέρι ἔκει στὴν ἄκρη του γεφυριοῦ, σιμά στην πηγή. Μια νύχτα πήρα μὲ δυνὸ χωριάτες γιὰ νὰ παραφυλάξουμε. Σιμώσαμε στὸ γρύφο καὶ περιμέναμε. Πραγματικά, ἔκεινο ποὺ γίνονταν στὴν ἄκρη ήταν ἀπίστευτο: Ἐνα φοβερὸ πάλεμα δίχως ἀγνοκλήση τὴν τρόχημα δυντανά, ἡ βλαστήμα, ή κραυγὴ πονού. Ενα παλέρι στὰ βουβά. Στὸ σύνθαρτο ἑχώριστα τὴν μανῆ σιλουέτα αὐνθρώπου κομμοῖς, ποὺ ἔμοιας σᾶ νὰ σκυψή κάτον ἀπὸ δύο κανιά, ποὺ τὸ δρασκελίζανται μὲ βίᾳ καὶ τὸ υπότοξαν. "Υστέρα είδα ἐναντίο σανν ἀντίκαιο μπράτσο ποὺ υψώνονταν καὶ κατέβαινε, ἐνῶ μαζί αὐτοφράτε κάτι σα λεπίδα μαχαιριοῦ. "Ολα γίνονταν μὲ μά διαβολεμένη γληγοράδη καὶ τὸ φονικό μπράτο δύο κοι πού σρέλι ανεβρατέβαιναν καὶ βούλιζες ἀνταντά τὸ λεπίδη στὸ καρποτρυπέμενο κορμό. Ενα ἀλόχολα μάνβανε μέσω ἀπὸ τὸ σύδεντρο φράγγη, βαθὺ στὴν ἀρχή, ποι λιγο-λιγο δύμως δυνάμωνε, ἀλλάζε σε βόγγο, σε μονύχρωμα. Στη σάρη ἀντίκαιο ἑχώριστα τὸ γέρων-βράχος της σκοτεινής του σπηλιάς. Ἀπάντω ἀπὸ τὸ κούντελο του τη θιμνα καὶ τὰ δεντρόκαμα ἔμοιαζαν μαλλιά κεφαλοῦ ποὺ δρῶθεν καὶ ὅπλη φράκη. "Εταί δύος κ' ἔκεινο τὸ ἄπειρο μεσημέρι τοῦ φονικοῦ..

Στον χωριανούς πού μὲ συνώθεψαν ὡς ἔκα
δὲν είνα τίποτα. Οὔτε καὶ θέλασσα νά μεινουν
ὅς τὸ πρῶτον, δόπως ἀλέγουμε, γάρ νὰ τοὺς ἀπ-
δεῖσιν πός δι, τὴν πλέοντα καρκώματα σκιῶ.
Πάλις τὸ μαρτίον κορμὶ ποὺ ἔκανεις ὑποταχτὸν
κάτου ἀπὸ τὰ κανιά θὰ ἤταν ίσος κάποια μα-
ρτινη, ποὺ ἀπάνου της παιχνίδιζαν οἱ σκι ;
τοῦ πλατάνου, ποὺ λανθαρόδερμονταν
ἄέρα. Πάς τὸ λεπτὸν ποὺ μάτραφε τὸ θήναν
νεραγό τῆς πηγῆς, ποὺ μάπον τοὺν χειρούνε
κάποια ἀχτίδα τοῦ φεγγαρού, περονώντας ἀν-
μερον ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου.
Καὶ μὲ πίστευντα τάξι οἱ χωριανοί : « Επειτα Καὶ θο-
ν' ἔγινε βέβαιος πός ήταν νόδος εἰπεῖς διποὺ τὰ φα-
ταζόμονι : Μήπος δὲν είδα κι' ὁ ίδιος τὸ φ-
βερο πάλισμα τῶν κορμιῶν : » Αἵ ἔμεναν ἐκε-
νοι μὲ τὴν ίδεα τους κι ἔγινε μὲ κάποια μάρ-
βολιά στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου : Πώς δὲ
είδα μπορεῖ καὶ νᾶ μόνη ήταν παιχνίδιον
σκιῶν καὶ ἀχτίδων. Πάλις η κόλαστα κάθιδε μεσ-
νυκτα μὲ τὸ φεγγάρι, ἔσφρουσε στὸν τόπο τοῦ
φρυγκού τους δύο δόρυστρους κι ἀράπονταν
εφορέο πάλισμα, ἐπεις στὰ βουβῖ καὶ μόνο μὲ τα-
πινές τους φραμακώνοντας τὰς ἄρεσσα.
Θάνατος Λαζαρίνης

MIKRA-MIKRA

ΤΟ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟ

Θά είνε καμιατά δεκαπενταριά χρόνια τώρα που η μέρσα ένεις φύλακας του Δάσους της Βοϊνάδης ήταν η Πασία η οποία είδε έναν πολύ νέο κύριο στον δύσω τη μποντούισμα, ήταν η περιοχή που οριζόταν (τό διακριτικό ύπηρα των παρασήμων της Λαγεθόνος της Αγρινίου).

Καχύποπτος διότι ούλαχας ἐπλησίασε τὸν ἄγνωστο.

— Τί είνες αυτό τὸ διάσημο ; τὸν ἔρωτήσες.
— Τὸ διάσημο τῆς Λεγώνος τῆς Τιμῆς, τοῦ ἀπάντησε ἀπλᾶ

— Εἰσιθε ἀξιωματικὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ; ξαναρώτησε
ὁ φύλακας.

— Κάτι παραπάνω, ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος.

— Ταξιάρχης ;
— Κάτι πασπάνω.

— Μέγας ταξιάρχης :

— Κάτι παραπάνω ἀκό

— "Α, θὰ είστε τότες Μ

φύλακας. Αφήστε τα αύτα
πις με στὸ τυῖνο.

·Ο νέος κύριος τότε γα

τοφόλι του μιὰ κομψή κάρτα μ' ἔνα στέμμα στὴ γωνία, τὴν δύο

ἔδωσε στὸ φύλακα. Καὶ δὲ τελευταῖος εἶδε τότε κατάπληκτος πῶς

είχε συλλαρει το βασιλεα της Ισπανιας Αλφόνσο.
'Από τότε ο Βασιλεύς, κάθε χρόνο στέλνει την κάρτα του στό^ω
ωγλακα. Αυτή είναι η μόνη του ιδιόκτητη.

φυλάκια πάντα τα πού μονή στην Ελλάδα.
Τελευταία μάλιστα πού είχε πάει στη
Παρίσι ξανασυνάντησε στὸ Δάσος τῆς
Βουλώνης τὸ φύλακα τοῦ δρόποιου θεοφίλε
τὸ γένος.